

„Keik tühhi mõtte taggane
Ja minne omma teed;
Sest Jummalale anname
Müüd honeks süddamed.“

Tõeste, se olleks kümmeford parrem, kui kurre jalgo ja kulli sabba tagga aiada. Kui se sanna tõeste tõsti on, et rie meest ei rikku, kuidas siis muust kuub sedda mõis teha? Kas teate, üksige asi ei te linnule suremat kahjo, kui se, kui ta kõrgemale lendab, kui tiivad kandwad. Sa ütled: „sedda ta ei sa jo tehtud!“ No jah, seddasamma ütlen minna ka, ja muud midagi. — Agga kas siis keik need, kennele meie rahwa seast ennam eht musta kibe egga kessamütsi ei olle, peawad ommad teised rided ärrapõlletama ja jälle endist modi teggema? Kas Eesti süddamu kue al ei wõi tuffsuda, kui üks musta kue al? Minne metsa! millal ma sedda ütlesin? Minno wanna sanna ei tähenda muud, kui sedda: Tõgamees olgo sellega rahhul, mis Jummal temmale annud ja ellago seal, kuhho Jummal tedda pannud. „Bereja kiwuil ei

kaswa sammalt peale.“ Olgo meie rided kuidas on, rahhuliane meel jägo süddamesse. Kuf ärgo olgo kurre peale kadde ja kurg kufke peale mitte uhke, siis wõiwad mollemad, kui loja lodud lomad, teine teise kõrwas rahho sees ellada. — Mäed sa siis omma liggimest tühie asjo tagga nõudwad, noh, siis üle ommast kohhast ka: „Kuffel polle kurre jalgo tarwis.“ On ta mõistlik ja wõttab sinno nõu, siis on hea; kui mitte, siis olled sinna ilmasüta, kui tal kahjo tulleb. Menda jägo meie wahhel.

— n. — r. — n.

Rõnne jätkud.

Abbi otsia.

Pimme õ olli ka ja wihma saddas. Seal tulleb üks tundmatta mees tohtre jure ja palub: „Kulla tohtre herra, minno abbikasa on surremas haige, tõttage ni rutto kui ial wõite,